

Sygn. akt V W 411/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Agnieszka Zawrzykraj

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 4 czerwca 2014 r., 14 lipca 2014 r., 4 sierpnia 2014 r., 29 września 2014 r., 5 listopada 2014 r. i 7 listopada 2014 r.

sprawy W. S. s. J. i J. z domu S. ur. (...) w M.

obwinionego o to, że:

1) W dniu 13 stycznia 2013 roku około godz. 21:25 w (...) im. (...) w W. ul. (...) 1 podjazd przyłoty(...) nie stosował do zakazu i prowadził działalność gospodarczą w postaci usług- przewozu osób, bez zgody Naczelnego Dyrektora (...) im. (...) w W.,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z Rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej § 2 pkt. 1 ust. 6b z dnia 4 września 2012 r.

2) W dniu 27 listopada 2012 roku około godz. 21:55 w (...) im. (...) w W. ul. (...) 1 podjazd przyłoty (...)nie stosował do zakazu i prowadził działalność gospodarczą w postaci usług- przewozu osób, bez zgody Naczelnego Dyrektora (...) im. (...) w W.,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z Rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej § 2 pkt. 1 ust. 6b z dnia 4 września 2012 r.

3) W dniu 28 grudnia 2012 roku około godziny 19:20 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. (hala (...)), prowadził działalność gospodarczą bez zgody Naczelnego Dyrektora (...),

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt. 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

4) W dniu 23 stycznia 2013 roku około godz. 14:40 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. (hala „(...)), wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług (...), bez zgody Naczelnego Dyrektora (...),

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

5) W dniu 22 maja 2013 o godzinie 19:30 w miejscowości W. na ulicy (...) 1, na terenie L. C. (przed halą „(...) wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

6) W dniu 3 lutego 2013 roku około godz. 20:00 na terenie (...) im. (...) w W. ul. (...) 1- parking wielopoziomowy P-1, nie stosował do zakazu i prowadził działalność gospodarczą w postaci usług - (...) pojazdem M. o nr rej. (...), bez zgody Naczelnego Dyrektora (...) im. (...) w W.,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z Rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej § 2 pkt. 1 ust. 6b z dnia 4 września 2012 r.

7) W dniu 02 kwietnia 2013 roku ok. godz. 22:35 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

8) W dniu 09 marca 2013 roku ok. godz. 19:15 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

9) W dniu 10 sierpnia 2013 roku ok. godz. 20:00 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

10) W dniu 14 stycznia 2014 roku ok. godz. 16:30 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

orzeka

1. Obwinionego W. S. uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w pkt 9.
2. Obwinionego W. S. uznaje za winnego popełnienia pozostałych zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze skazuje go, zaś na podstawie art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę łączną 900 złotych grzywny;
3. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 90 złotych tytułem opłaty oraz pozostałe koszty sądowe w kwocie 100 zł.

Sygn. akt V W 411/13

UZASADNIENIE

W. S. został obwiniony o to, że:

11) W dniu 13 stycznia 2013 roku około godz. 21:25 w (...) im. (...) w W. ul. (...) 1 podjazd przyłoty (...)nie stosował do zakazu i prowadził działalność gospodarczą w postaci usług- przewozu osób, bez zgody Naczelnego Dyrektora (...) im. (...) w W.,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z Rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej § 2 pkt. 1 ust. 6b z dnia 4 września 2012 r.

12) W dniu 27 listopada 2012 roku około godz. 21:55 w (...) im. (...) w W. ul. (...) 1 pojazd przyłoty (...) nie stosował do zakazu i prowadził działalność gospodarczą w postaci usług- przewozu osób, bez zgody Naczelnego Dyrektora (...) im. (...) w W.,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z Rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej § 2 pkt. 1 ust. 6b z dnia 4 września 2012 r.

13) W dniu 28 grudnia 2012 roku około godziny 19:20 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. (hala (...)), prowadził działalność gospodarczą bez zgody Naczelnego Dyrektora (...),

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt. 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

14) W dniu 23 stycznia 2013 roku około godz. 14:40 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. (hala „(...)), wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług (...), bez zgody Naczelnego Dyrektora (...),

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

15) W dniu 22 maja 2013 o godzinie 19:30 w miejscowości W. na ulicy (...) 1, na terenie L. C. (przed halą (...)) wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

16) W dniu 3 lutego 2013 roku około godz. 20:00 na terenie (...) im. (...) w W. ul. (...) 1- parking wielopoziomowy P-1, nie stosował do zakazu i prowadził działalność gospodarczą w postaci usług - (...) pojazdem M. o nr rej. (...), bez zgody Naczelnego Dyrektora (...) im. (...) w W.,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z Rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej § 2 pkt. 1 ust. 6b z dnia 4 września 2012 r.

17) W dniu 02 kwietnia 2013 roku ok. godz. 22:35 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

18) W dniu 09 marca 2013 roku ok. godz. 19:15 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

19) W dniu 10 sierpnia 2013 roku ok. godz. 20:00 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

20) W dniu 14 stycznia 2014 roku ok. godz. 16:30 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem,

tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt. 5a Ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra i (...), Budownictwa i (...) Morskiej z dn. 04.09.2012r.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. S. od 30 lat prowadzi działalność gospodarczą z zakresu usług taksówkowych. W ramach prowadzonej działalności posiada licencję na przewóz osób oraz kasę fiskalną.

W dniach 27 listopada 2012 roku około godz. 21:55 oraz 22 maja 2013 roku o godzinie 19:30 przed halą przylotów (...) im. (...) w W. został on zatrzymany przez sierż. sztab. P. B., który w tych dniach pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym w rejonie Komisariatu Policji (...). Uwagę policjanta zwrócił fakt, iż znany mu z widzenia mężczyzna: W. S., prowadził z terenu hali przylotów (...) podróźnych. W obu przypadkach pasażerowie: K. J. oraz P. C., którzy przebywali wraz z taksówkarzem, rozpytani przez policjanta oświadczyli, iż W. S. faktycznie zaproponował im wykonanie przewozu taksówką.

W dniu 28 grudnia 2012 roku W. S. ponownie przebywał na terenie (...) im. (...) w W. – hala „(...)2. O godz. 19:17:12 podszedł do trzech mężczyzn – obywateli N., z którymi po krótkiej rozmowie opuścił teren hali przylotów, kierując się wraz z nimi w kierunku parkingu wielopoziomowego P-1. Na terenie podjazdu przed halą przylotów został on zatrzymany przez st. sierż. A. O., który w tym dniu pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym nieoznakowanym radiowozem policyjnym. Rozpytani przez policjanta pasażerowie przyznali, iż taksówkarz zaproponował im usługę taxi.

W dniu 13 stycznia 2013 roku około godz. 21:25 miała miejsce kolejna interwencja policji z udziałem W. S.. Został on zatrzymany na terenie podjazdu przed halą przylotów (...) przez st. sierż. D. Ś., który pełnił wówczas służbę patrolową i widział jak W. S. opuszcza teren hali (...) z pasażerem: (...) (...) pochodzenia M. K., który po rozpytaniu oświadczył, iż W. S. zaoferował mu wykonanie usługi taksówkowej na ulicę (...) w W..

W dniu 23 stycznia 2013 roku w godzinach 6:30 – 18:30 st. sierż. R. K. pełnił służbę w rejonie Komisariatu Policji (...). O godz. 14:40 patrolując rejon podjazdów przed halą (...) zwrócił uwagę na znanego mu z widzenia mężczyznę – W. S., który opuszczał halę przylotów w towarzystwie innego mężczyzny – obywatela A.. Podróżny zapytany przez policjanta oświadczył, iż po przylocie na terenie hali podszedł do niego mężczyzna, który zaproponował mu usługę przewozu osób.

W dniu 3 lutego 2013 roku około godz. 20:00 W. S. ponownie w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą przebywał na terenie hali (...) (...) im. (...) w W., gdzie zaproponował napotkanemu mężczyźnie skorzystanie z wykonywanych przez niego usług transportowych. Następnie udał się z w/w mężczyzną w kierunku parkingu wielopoziomowego. Zachowanie W. S. zaobserwował pracownik Służby Ochrony L. D. J., który udał się za w/w mężczyznami, a następnie zatrzymał taksówkarza. W trakcie podjętej interwencji pasażer potwierdził, iż W. S. zaoferował mu usługę taksówkową.

W dniu 9 marca 2013 roku ok. godz. 19:15 oraz w dniu 2 kwietnia 2013 roku ok. godz. 22:35 W. S. ponownie został zatrzymany przed halą (...) (...) im. (...) w W. przez funkcjonariuszy Policji – odpowiednio: sierż. sztab. K. N. oraz post. B. K. (1) z Komisariatu Policji (...). W obu przypadkach funkcjonariusze Policji ujawnili, iż znany im z widzenia mężczyzna, tj. W. S. opuszczał teren hali przylotów w towarzystwie podróźnych. Obaj rozpytani przez policjantów pasażerowie: K. I. oraz P. H. F. potwierdzili, iż W. S. na terenie hali przylotów proponował im usługi taksówkowe.

W dniu 10 sierpnia 2013 roku W. S. ponownie przebywał na terenie (...) im. (...) w W.. O godz. 19:56:45, gdy spacerował on przed halą „(...)”, w jego kierunku zaczął gestykulować mężczyzna, który następnie do niego podszedł. Po odbyciu rozmowy obaj mężczyźni udali się na teren podjazdów. Około godz. 20:00 W. S. został zatrzymany przez funkcjonariusza Policji st. sierż. P. S. pod zarzutem prowadzenia działalności gospodarczej z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem. V. V., który przebywał wówczas razem z taksówkarzem nie został rozpytany przez P. S. na okoliczność czy W. S. proponował mu usługi taksówkowe. Nagranie z monitoringu również nie zarejestrowało treści rozmowy obu mężczyźn.

W dniu 14 stycznia 2014 roku ok. godz. 16:30 na terenie L. C. w W. miała miejsce kolejna interwencja policji z udziałem W. S.. Został on zatrzymany st. sierż. P. S., który wraz z st. post. J. K. pełnił wówczas służbę patrolową w rejonie Komisariatu Policji (...) i widział jak W. S. opuszcza teren hali (...) z pasażerem: A. P., która po rozpytaniu oświadczyła, iż W. S. zaoferował jej wykonanie usługi taksówkowej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego W. S. /k. 284-284v, 228/, zeznań świadka D. Ś. /k. 284v, 2/, zeznań świadka A. O. /k. 284v-285, 37-37v/, zeznań świadka K. P. /k. 285/, zeznań świadka B. K. (2) /k. 285/, zeznań świadka D. J. /k. 285-285v, 144v/, zeznań świadka B. K. (1) /k. 285, 172v/, zeznań świadka P. S. /k. 285v-286, 214v, 231v/, zeznań świadka P. B. /k. 307, 19v, 111/, zeznań świadka K. N. /k. 307-308, 192/, zeznań świadka R. K. /k. 318-319, 84v/, a także notatek urzędowych /k. 1, 15, 29, 39, 76, 86, 106, 113, 142, 164, 173, 183, 191, 205, 224/, kopii mandatu /k. 30/, metryki i płyty /k. 32, 33, 79, 80, 167, 168, 186, 187, 209, 210/, protokołu zawiadomienia /k. 143/, wydruku internetowego /k. 283/ oraz kopii dokumentów /k. 298-305/.

Obwiniony W. S. nie przyznał się do zarzuconych mu czynów. W złożonych wyjaśnieniach potwierdził on, iż od 30 lat jest kierowcą taksówki. W ramach prowadzonej działalności posiada licencję na przewóz osób oraz kasę fiskalną. Do tej pory nie było na niego skarg od pasażerów do policji lub Służby Ochrony L.. Na terenie lotniska przebywa on jedynie wówczas, gdy otrzyma informacje za pomocą telegramu lub telefonicznie, aby przyjechać po klienta lub wówczas, gdy odwozi klientów z miasta na lotnisko. Obwiniony zaprzeczył, aby kiedykolwiek poszukiwał klientów na terenie terminala. Przyznał jednocześnie, iż zdarza się, aby klient prosił go, żeby na niego poczekać. W takich sytuacjach oczekuje on na klientów na terenie parkingu, np. wówczas, gdy samolot jest opóźniony.

Odnosząc się do wyjaśnień złożonych w postępowaniu wyjaśniającym w zakresie dziesiątego z zarzuconych mu czynów, W. S. oświadczył, iż nie przypomina sobie powyższego zdarzenia. /k. 284-284v, 228 wyjaśnienia obwinionego W. S./

W. S. ma 77 lat. Nie był karany sędownie, nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 250 wyjaśnienia obwinionego W. S./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę W. S. w odniesieniu do wszystkich przypisanych mu czynów, poza czynem określonym w punkcie dziewiątym wyroku.

Na sprawstwo i winę w zakresie czynów od pierwszego do piątego, czynów siódmego i ósmego oraz czynu dziesiątego wskazują bezpośrednio zeznania funkcjonariuszy Policji D. Ś. (k. 284v, 2 – czyn pierwszy), P. B. (k. 307, 19v, 111 – czyn drugi i piąty), A. O. (k. 284v-285, 37-37v – czyn trzeci), R. K. (k. 318-319, 84v – czyn czwarty), B. K. (1) (285, 172v – czyn siódmy), K. N. (k. 307-308, 192 – czyn ósmy) oraz P. S. (k. 285v-286, 231v – czyn dziesiąty). Zeznania powołanych świadków złożone przez nich w postępowaniu wyjaśniającym i potwierdzone przed Sądem są spójne, logiczne i tworzą całość. Wskazać należy przy tym, iż świadkowie ci jako funkcjonariusze Policji i tym samym osoby zaufania publicznego, należycie wykonując swoje obowiązki służbowe, zareagowali na popełnione przez obwinionego wykroczenia. Była to bezpośrednia przyczyna podjętych przez nich działań, które zostały udokumentowane. Ponadto świadkowie ci nie są zainteresowani rozstrzygnięciem, jakie mogłoby zapaść w sprawie, bowiem są osobami postronnymi. Nie mieli oni żadnego zauważalnego dla Sądu powodu do składania zeznań mogących bezpodstawnie obciążać, bądź przeciwnie chronić obwinionego. W każdym z powołanych przypadków świadkowie ci w trakcie przeprowadzonych z udziałem obwinionego interwencji dokonali rozpytania pasażerów lotniska, którzy w dniach, w których miały miejsce przedmiotowe zdarzenia, przebywali na terenie (...) im. (...) w W.. Z każdym z powołanych przypadków, pasażerowie, którymi najczęściej byli obcokrajowcy potwierdzali, iż obwiniony na terenie hali (...) i hali (...) proponował im usługę przewozu osób. W każdym z tych ujawnionych przez świadków przypadków pasażerowie ci kierowali się wraz z obwinionym do jego samochodu, który zaparkowany był na parkingu na terenie L., w celu skorzystania z wykonywanych przez niego usług taksówkowych.

Zeznania wskazanych świadków są również zgodne z załączonymi do akt notatkami urzędowymi /k. 1, 15, 29, 76, 106, 164, 183 i 224/ sporządzonymi na okoliczność przeprowadzonych wobec obwinionego w tych dniach interwencji oraz w przypadku trzeciego, czwartego, siódmego i ósmego z zarzucanych obwinionemu czynów – z ujawnionymi nagraniami z monitoringu dokumentującymi powyższe zdarzenia /k. 32, 33, 79, 80, 167, 168, 186, 187 metryki i płyty, k. 39, 86, 173 i 191 notatki urzędowe/. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w zakresie szóstego z zarzucanych obwinionemu czynów, który miał miejsce w dniu 3 lutego 2013 roku około godz. 20:00 na terenie (...) im. (...) w W., Sąd posłużył się zeznaniami świadka D. J., który zatrudniony jest w Służbie Ochrony L. C. w W.. W złożonych zeznaniach świadek ten przedstawił przyczyny oraz okoliczności interwencji podjętej w tym dniu wobec obwinionego W. S.. Potwierdził on, iż widział jak obwiniony tego dnia proponował usługi przewozu osób pasażerom lotniska. Następnie obwiniony zaczął kierować się wraz z jednym z zaczepionych mężczyzn w kierunku parkingu wielopoziomowego P-1. Podczas przeprowadzonej przez świadka interwencji pasażer ten potwierdził, iż W. S. proponował mu usługę taxi. /k. 285-285v, 144v zeznania świadka D. J./

Oceniając zeznania świadka D. J., Sąd doszedł do przekonania, iż są one wiarygodne, szczerze i zgodne z prawdą. Świadek będący pracownikiem Służby Ochrony L. szczegółowo opisał przebieg interwencji, jaka miała miejsce w dniu zdarzenia z udziałem obwinionego. Jego zeznania są logiczne i spójne. Jest on osobą obcą dla obwinionego. W związku z powyższym Sąd mógł w dużej mierze oprzeć stan faktyczny właśnie na zeznaniach tego świadka.

Wskazać należy przy tym, iż treść zeznań świadka D. J. jest zgodna z załączonymi do akt: notatką urzędową /k. 142/ oraz z protokołem zawiadomienia /k. 143/, którym Sąd dał w pełni wiarę, nie znajdując podstaw, aby odmówić im wiarygodności. Wskazana notatka urzędowa sporządzona została przez funkcjonariusza policji mł. asp. M. P., który przyjął ustne zawiadomienie o wykroczeniu.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych w postaci: notatki urzędowej /k. 113 – czyn piąty/, kopii mandatu /k. 30 – czyn trzeci/, wydruku internetowego /k. 283/ oraz kopii dokumentów /k. 298-305/. Dowody te należało uznać za w pełni wiarygodny materiał dowodowy. Żadna ze stron nie kwestionowała ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby wiarygodność tych dokumentów.

Wskazać należało przy tym, iż w dokumentacji złożonej przez obrońcę obwinionego znajduje się zapytanie Stowarzyszenia (...), skierowane do Dyrektora L. C. w W. o udzielenie informacji publicznych złożone w trybie Ustawy o dostępie do informacji publicznych.

W odpowiedzi na powyższe pismo wskazano m. in., iż zarządzające lotniskiem Przedsiębiorstwo Państwowe (...) może wyrazić zgodę na prowadzenie działalności na terenie lotniska po otrzymaniu oferty od zainteresowanego podmiotu. Prawo zarządzającego w tym względzie wynika z prawa własności lub użytkowania wieczystego do nieruchomości, tj. terminala i prowadzących do niego dróg. Powołując się na odpowiednie przepisy ustawy Prawo lotnicze wskazano przy tym, iż przy korzystaniu z prawa wydawania zgody na prowadzoną działalność na swoim terenie zarządzający uwzględniać musi zasady ochrony lotniska, bezpieczeństwa operacji lotniczych i konieczność zapewnienia porządku na lotnisku. Wskazano również, iż teren terminala i przylegające do niego drogi nawet w części ogólnodostępnej są obszarem podlegającym szczególnym wymogom dotyczącym ochrony, co wynika m. in. z załącznika do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 300/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2320/2002.

Odnosząc się do działalności taksówkowej wskazano, iż co do zasady możliwość odebrania lub przywiezienia pasażera nie jest przez zarządzającego lotniskiem ograniczana. Uregulowane zostały jedynie zasady odnoszące się do postoju

taksówek oraz działalności akwizycyjnej na terenie terminala. Przeprowadzone zostało postępowanie mające na celu wyłonienie korporacji taksówkowych, które mogą z wykorzystaniem infrastruktury lotniska świadczyć usługi na rzecz pasażerów (...). Z uwagi na ograniczone możliwości w zakresie infrastruktury lotniska na terenie L. C. swoje usługi mogą świadczyć bezkolizyjnie jedynie co najwyżej trzy korporacje taksówkowe. Tyle też korporacji zostało wybranych.

W powyższym piśmie w odpowiedzi na zapytanie dotyczące określenia terenu lotniska wskazano, iż granice lotniska określone zostały w planie zagospodarowania lotniska, który złożony został do rejestru lotnisk cywilnych zgodnie z art. 55 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo Lotnicze. Zgodnie z powyższym planem, granica L. C. w pobliżu terminala pasażerskiego pokrywa się w tym miejscu z obrysem terminala. /k. 298-305 kopie dokumentów/

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie obwinionemu popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie dziewiątym wniosku o ukaranie.

W zakresie powyższego czynu przesłuchano świadka P. S., który tego dnia, tj. 10 sierpnia 2013 roku ok. godz. 20:00, patrolując rejon hali (...) (...) podjął interwencję wobec obwinionego, który wychodząc z terminala prowadził osobę podróżną wraz z walizkami w kierunku parkingu wielopoziomowego. W trakcie interwencji obwiniony zaprzeczył, aby prowadził na terenie L. C. działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych. Przeprowadzając interwencję policjant P. S. nie rozpytał V. V., który przebywał wówczas razem z taksówkarzem czy W. S. proponował mu usługi taksówkowe. Nagranie z monitoringu również nie zarejestrowało treści rozmowy obu mężczyzn. /k. 285v-286, 214v, 231v zeznania świadka P. S., k. 209, 210 metryka i płyta/

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. S. jako spójnym i logicznym. Świadek jest osobą obcą dla W. S., a z racji pełnienia swojej funkcji funkcjonariusza Policji nie mającą interesu w tym, aby zeznawać na korzyść bądź na niekorzyść obwinionego. Wskazać należy przy tym, iż treść zeznań świadka P. S. znalazła swoje potwierdzenia w notatce urzędowej /k. 205/, sporządzonej na okoliczność przeprowadzonej wobec obwinionego w tym dniu interwencji, której Sąd dał w pełni wiarę nie znajdując podstaw, aby odmówić jej wiarygodności.

Dowód z nagrania z monitoringu również należało uznać za w pełni wiarygodny materiał dowodowy. Strony nie kwestionowały autentyczności w/w dowodu. Wspomniana autentyczność, również nie budziła wątpliwości Sądu.

Oceniając zebrane osobowe i pozaosobowe źródła dowodowe w sprawie dziewiątego z zarzuconych obwinionemu czynów podkreślić należało, iż w pierwszej kolejności Sąd jest zobowiązany wskazać, iż naczelnymi zasadami polskiego procesu karnego – są określone w art. 5 Kodeksu postępowania karnego zasady: in dubio pro reo i domniemania niewinności, które znajdują także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw). Godzi się też podkreślić, iż według zasad obowiązującej procedury karnej (wykroczeniowej) – to nie oskarżony (obwiniony) musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę oskarżonego (obwinionego). Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami – bezpośrednimi lub pośrednimi, te ostatnie w postaci tzw. poszlak mogą być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonego (obwinionego) jedynie wtedy, gdy zespół tych poszlak pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 1995 roku, sygn. akt II Akc 120/95).

Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu (obwinionemu) musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 roku, sygn. akt V KKN 362/97). Tak więc, gdy w świetle tak dokonanej oceny zebranych dowodów nie da się bez obawy popełnienia pomyłki wykluczyć innej wersji zdarzenia, aniżeli przyjęta w akcie oskarżenia (wniosku o ukaranie) – nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu (obwinionemu) zarzucanego czynu, albowiem w takiej sytuacji chroni go reguła in dubio pro reo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1992 r., sygn. akt WR 369/90, OSP 1992/102/12).

Obwinionemu W. S. zarzucone zostało popełnienie wykroczeń z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo Lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012 r.

Przepis art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo Lotnicze przewiduje odpowiedzialność w wypadku niestosowania się do nakazu lub zakazu zawartego w przepisach porządkowych wydanych na podstawie art. 83a ust. 2 w/w ustawy obowiązujących na lotnisku. Niniejszy przepis odsyła do art. 83a ust. 1 powołanej ustawy, zgodnie z którym wszystkie osoby znajdujące się na terenie lotniska są obowiązane do przestrzegania i stosowania się do nakazów i zakazów zawartych w przepisach porządkowych ustalonych przez zarządzającego tym lotniskiem, wydanych na podstawie rozporządzenia ministra właściwego do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.

Podstawowe przepisy porządkowe związane z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, obowiązujące w stosunku do wszystkich osób znajdujących się na terenie lotniska, zostały określone w Rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b powołanej regulacji, na terenie lotniska zabrania się prowadzenia bez zgody zarządzającego lotniskiem działalności gospodarczej, w tym reklamowej, akwizycyjnej lub innej działalności zarobkowej. Celem wprowadzonego zakazu jest m.in. zapewnienie ochrony osobom korzystającym z usług przewozu osób taksówką przed nadużyciami ze strony osób wykonujących te usługi, które polegałyby na pobieraniu drastycznie zawyżonych opłat za przejazd oraz zapobieganiu przypadkom natarczywego nagabywania podróżnych na terenie lotniska. Przepis ten umożliwi zarządzającemu lotniskiem skuteczne oddziaływanie na nieprawidłowości w prowadzeniu na terenie lotniska działalności z zakresu przewozu osób taksówką. Tym samym chroni pasażerów (...) przed nagabywaniem ze strony taksówkarzy oferujących swoje usługi transportowe, których zachowanie prowadzi do zakłócenia porządku na terenie lotniska.

Wskazać przy tym należy, iż art. 68 ust. 2 pkt 2 oraz art. 80 ustawy Prawo lotnicze nakładają na zarządzającego lotniskiem obowiązki o charakterze publicznoprawnym w celu zapewnienia bezpieczeństwa i porządku na terenie lotniska. Art. 68 ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy przewiduje, że zarządzający lotniskiem obowiązany jest prowadzić eksploatację lotniska w sposób zapewniający bezpieczeństwo lotów oraz sprawność obsługi użytkowników lotniska. Natomiast art. 80 tejże ustawy stanowi, iż zarządzający lotniskiem odpowiada za bezpieczną eksploatację lotniska, w tym za nałożone na niego zadania związane z ochroną lotniska.

Art. 82 pkt 3 ustawy Prawo lotnicze wymienia cztery formy dyspozycji (zarządzenia, nakazy, zakazy oraz polecenia), które wydawane są na podstawie tego przepisu przez zarządzającego lotniskiem w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku. W oparciu o wskazane powyżej Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r., na terenie (...) im. (...) przyjęte zostało zarządzenie nr 95 z dnia 4 października 2012 r. Naczelnego Dyrektora Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w sprawie bezpieczeństwa, ochrony i przepisów porządkowych na terenie L. C. w W.. W § 2 pkt 6 lit. b powołanego zarządzenia zostało implementowane wprost unormowanie zawarte w § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, iż na terenie lotniska zabrania się prowadzenia bez zgody zarządzającego lotniskiem działalności gospodarczej, w tym reklamowej, akwizycyjnej lub innej działalności zarobkowej. W § 5 zarządzenia nr (...) jako sankcję naruszenia wymienionych w nim przepisów porządkowych wskazano art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze.

Warto w tym miejscu wskazać, iż przywołany powyżej art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze został ustanowiony w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 21 lipca 2006 r., sygn. P 33/05. W wydanym orzeczeniu Trybunał uznał, iż art. 210 ust. 1 pkt 5 Prawa lotniczego jest niezgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji. Wskazany przepis stanowił: „Kto nie wykonuje zarządzeń i poleceń zarządzającego lotniskiem związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa lotów lub porządkiem na lotnisku, o których mowa w art. 82 pkt 3 ustawy – podlega karze grzywny”. Z kolei art. 82 pkt 3 ustawy wskazywał, iż w celu zapewnienia bezpiecznej eksploatacji lotniska zarządzający lotniskiem wydaje zarządzenia, nakazy lub zakazy oraz polecenia związane z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, obowiązujące w stosunku do wszystkich osób znajdujących się na terenie lotniska. W

wydanym orzeczeniu Trybunał zakwestionował zgodność powołanego artykułu z obowiązującym prawem, wskazując, iż przepis ten ma postać „nie tylko przepisu blankietowego zupełnego, ale co więcej nie określając w ogóle znamion czynu zabronionego, uniemożliwia doprecyzowanie tych znamion w innym przepisie ustawowym, czy też przepisie podstawowym”, (...) natomiast „zgodnie z art. 87 Konstytucji źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są wyłącznie Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe, rozporządzenia oraz – na obszarze działania organów, które je ustanowiły – akty prawa miejscowego”.

Zgodność obowiązującego obecnie art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze z Ustawą Zasadniczą była również przedmiotem prac Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt P 31/13 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż

1) Art. 210 ust. 1 pkt 5a w związku z art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2013 r. poz. 1393) jest zgodny z art. 22 w związku z art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą prawidłowej legislacji;

2) § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku (Dz. U. poz. 1023) jest zgodny z art. 22 w związku z art. 20 i art. 2 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Tym samym Trybunał uznał za zgodne z Konstytucją przepisy pozwalające na reglamentowanie działalności gospodarczej na terenie lotnisk, a wymaganie zgody zarządcy lotniska nie narusza wolności w prowadzeniu działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu orzeczenia Trybunał podkreślił, iż gwarantowana przez art. 22 Konstytucji wolność działalności gospodarczej nie ma charakteru absolutnego i podlega ograniczeniom, przy czym dla usprawiedliwienia ingerencji w tę wolność konieczne jest, aby ograniczenie tej wolności było uzasadnione ważnym interesem publicznym oraz realizowało wymogi zasady proporcjonalności. Rozpatrując tą sprawę, podobnie jak w poprzednich orzeczeniach, Trybunał przyjął, iż art. 22 Konstytucji, który reguluje wprost w sposób wyczerpujący i kompleksowy zarówno formalne, jak i materialne przesłanki ograniczenia wolności działalności gospodarczej, stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 31 ust. 3 Konstytucji, wyłączając jego stosowanie jako adekwatnego wzorca kontroli ustawowych ograniczeń wolności działalności gospodarczej. Uznano tym samym, iż zakres dopuszczalnych ograniczeń wolności działalności gospodarczej, patrząc pod kątem materialnych podstaw ograniczeń, jest szerszy od zakresu dopuszczalnych ograniczeń tych wolności i praw, do których odnosi się art. 31 ust. 3 Konstytucji. W uzasadnieniu wyroku Trybunał wskazał również, iż pomimo zawartego w zaskarżonym uregulowaniu odesłania do źródła podustawowego, poddany kontroli art. 210 ust. 1 pkt 5a w związku z art. 83a ust. 2 Prawa lotniczego, czytany łącznie z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b rozporządzenia wydanego na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy, bez trudu pozwala adresatowi normy wyrażonej w zaskarżonym przepisie na ustalenie, czy jego zachowanie będzie naruszać prawo. Oznacza to, że art. 210 ust. 1 pkt 5a w zw. z art. 83a ust. 2 ustawy Prawo lotnicze jest zgodny z art. 2 Konstytucji w aspekcie wynikającej z niego zasady prawidłowej legislacji.

W związku z powyższym należało wskazać, iż wykonywanie działalności gospodarczej z zakresu usług transportowych bez wymaganej zgody zarządzającego lotniskiem, podlega karze grzywny, co wynika z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku.

Zdaniem Sądu zachowanie obwinionego należało uznać jako wykonywanie przez niego działalności gospodarczej. Zgodnie bowiem z definicją zawartą w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Definicja ta wskazuje na pewne zasadnicze cechy (zarobkowy charakter – odpłatność, ciągłość oraz zorganizowany sposób

wykonywania), które świadczą, iż dane działania uznać należy jako wykonywanie działalności gospodarczej. Wskazać należało również, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 grudnia 2012 roku, sygn. akt I ACa 701/02, który w swoim orzeczeniu powołał się na uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1992 r., sygn. III CZP 64/92 (OSNCP 12/92, poz. 225) „czynności podejmowane przez podmiot gospodarczy wchodzą w zakres jego działalności gospodarczej, gdy pozostają w normalnym, funkcjonalnym związku z tą działalnością, w szczególności podejmowane są w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działalności tego podmiotu”.

Mając na uwadze powyższe rozważania, wskazać należało, iż nie ulega wątpliwości, że działania podejmowane przez obwinionego w ramach zarzuconych mu w wyroku czynów od pierwszego do ósmego oraz czynu dziesiątego mających miejsce na terenie L. im. F. C. przy ul. (...) 1 w W., które polegały na proponowaniu napotkanym osobom skorzystanie z wykonywanych przez niego usług transportowych, były związane bezpośrednio z wykonywaną przez niego działalnością gospodarczą z zakresu usług taksówkowych, którą obwiniony prowadzi w sposób zarobkowy, ciągły oraz zorganizowany. Zarzucone wnioskami o ukaranie działania W. S. miały na celu skłonienie napotkanych osób do skorzystania z wykonywanych przez niego usług transportowych. Tym samym nieskorzystanie przez te osoby z oferowanej usługi nie uzasadnia twierdzenia, iż obwiniony nie prowadził działalności gospodarczej, bowiem do przyjęcia prowadzenia takiej działalności nie jest niezbędne skorzystanie przez potencjalnego klienta z proponowanej usługi.

Sąd badając niniejszą sprawę nie miał również wątpliwości, iż obwiniony zarzucone mu działania, za które został skazany, popełnił na terenie lotniska. Wskazać należy bowiem, iż według definicji zawartej w art. 2 pkt 4 ustawy Prawo lotnicze „lotniskiem jest wydzielony obszar na lądzie, wodzie lub innej powierzchni w całości lub w części przeznaczony do wykonywania startów, lądowań i naziemnego lub nawodnego ruchu statków powietrznych, wraz ze znajdującymi się w jego granicach obiektami i urządzeniami budowlanymi o charakterze trwałym, wpisany do rejestru lotnisk”. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2421/12, w którym Sąd ten zajął się przypadkiem budowy terminala pasażerskiego na funkcjonującym lotnisku, definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy Prawo lotnicze oznacza, iż „obiekty budowlane stanowią część lotniska jedynie w sytuacji, gdy lotnisko to zostało wpisane do właściwego rejestru. Wpisanie do rejestru danego lotniska jest wymogiem koniecznym do rozpoczęcia jego eksploatacji, po uprzednim uzyskaniu zezwolenia na założenie lotniska i spełnieniu innych warunków określonych w art. 59 ust. 1 Prawa lotniczego”. Zgodnie z ust. 6 powołanego przepisu, do rejestru lotnisk wpisuje się jako zarządzającego lotniskiem zakładającego lotnisko lub też inny podmiot – na wniosek zakładającego lotnisko.

Wśród lotnisk cywilnych znajdujących się w rejestrze lotnisk cywilnych prowadzonym przez Urząd Lotnictwa Cywilnego znajduje się zarządzane przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...) L. C. w W. (nr rejestracyjny (...)).

Badając niniejszą sprawę Sąd również nie miał wątpliwości, iż obwiniony w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wykonywał swoją działalność z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem.

Wskazać należy bowiem, iż zarządzające lotniskiem Przedsiębiorstwo Państwowe (...) od 2001 roku, w celu zapewnienia bezpieczeństwa pasażerów, ogłasza postępowania ofertowe mające na celu wyłonienie firm, które uzyskają prawo do świadczenia usług taksówkowych na zamówienie. W wyniku prowadzonych postępowań wybierano firmy, które mogły oferować swoje usługi na terenie (...) im. (...) w W.. Od dnia 1 stycznia 2011 roku obsługa taksówkowa pasażerów L. C. jest prowadzona przez firmy taksówkowe E. T., S. T. oraz (...).

Zważyć należy przy tym, iż działanie zarządzającego lotniskiem, który dokonał wyboru firm uprawnionych do świadczenia swoich usług na terenie (...), nie może być traktowane jako działanie ograniczające konkurencję. Jak zostało bowiem wspomniane wcześniej, zarządzający lotniskiem jest zobowiązany do zapewnienia bezpieczeństwa pasażerów lotniska i w ogłoszonym przetargu wybrał firmy taksówkowe, które w ramach wykonywanych przez siebie usług przewozowych, są w stanie zapewnić wysokie standardy świadczonych zadań. W tym miejscu wskazać należy także, iż (...) im. (...) jest lotniskiem międzynarodowym, które obsługuje największą w Polsce liczbę pasażerów zagranicznych. Dlatego dla wizerunku naszego kraju istotne jest, aby usługi świadczone w tym miejscu przez

firmy transportowe były na jak najwyższym poziomie. Nic nie stoi również na przeszkodzie, aby przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych, spełniając wysokie wymagania w zakresie wykonywanych działań, przystąpili do postępowania ofertowego mającego na celu wyłonienie firm, które uzyskają prawo do świadczenia usług taksówkowych na terenie L. im F. C. w W. na zamówienie.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie ulega wątpliwości, że obwiniony swoim zachowaniem w ramach czynów, za które został skazany, wypełnił znamiona wykroczenia opisanego w art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo Lotnicze i przypisanie mu winy w powyższym zakresie jest w pełni uzasadnione.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw oraz art. 9 § 2 kw. Wykroczenie z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo Lotnicze zagrożone jest karą grzywny. Zgodnie z dyspozycją wyrażoną w art. 9 § 2 kw, jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Zgodnie z powyższą regułą, Sąd na podstawie art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw za te dziewięć wykroczeń wymierzył obwinionemu łączną karę grzywny w wysokości 900 zł, uznając taką karę za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przedmiotowych wykroczeń, które zdaniem Sądu były znaczne. W ocenie Sądu wymierzona kara uwzględnia sytuację materialną obwinionego i pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego.

Jednocześnie z uwagi na to, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie sprawstwa oraz winy w zakresie dziewiętego z zarzuconych obwinionemu czynów, Sąd uniewinnił obwinionego od popełnienia w/w czynu.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd w obciążył obwinionego kosztami postępowania w zakresie czynów, za które W. S. został ukarany, zaś w zakresie czynu, od którego obwiniony został uniewinniony określił, że koszty te ponosi Skarb Państwa.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.